

עפ"ת 15339/11/14 - גהאד בושקאר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 15339-11-14 בושקאר נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט אמיר טובי
המערער	גהאד בושקאר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) שניתן בתיק תת"ע 1149-07-14, ביום 17.8.14, וכן על החלטתו מיום 6.10.14 שלא לבטל את פסק הדין הנ"ל.

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום בגדרו יוחסו לו עבירות של נהיגה ללא רישיון תקף, בניגוד לסעיפים 10(א) ו-138(1) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], וכן נהיגה ללא תעודת ביטוח בת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל-1970. המערער זומן כדין להתייצב למשפטו ביום 14.7.14. במועד זה הופיע המערער בבית משפט קמא ומפיו נרשמו הדברים הבאים: **"זה נכון מה שכתוב בכתב האישום. אין לי רישיון נהיגה. נהגתי פעמיים כי אמרו לי לאחסן אותו בנעמן"**. המשך הדיון נדחה ליום 17.8.14 מטעמים שלא הובהרו די הצורך.

3. ביום 17.8.14 לא התייצב המערער לדיון ועל כן הורשע, שלא בפניו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט קמא ציין בגזר דינו כי הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה מאז 2003 וכי לחובתו 22 הרשעות קודמות. כתב האישום הוגש בגין נהיגה באופנוע בשתי הזדמנויות שונות, כשאין ברשותו של המערער רישיון נהיגה לכלי רכב מסוג זה. לפיכך, גזר בית משפט קמא על המערער 30 חודשי פסילה בפועל, 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך ₪2,500.

4. המערער הגיש בקשה לביטול פסק הדין הנ"ל, במסגרתה טען כי אי התייצבותו לדיון שהתקיים ביום 17.8.14 נעוצה בכאב שיניים שפקד אותו באותו יום ומנע ממנו להגיע לבית המשפט. בתמיכה לטענה זו הציג המערער אישור רופא שיניים המעיד על כך כי במועד הרלבנטי הוא אכן סבל כאבים עזים בשן ונפיחות בצד שמאל בלסת עליונה. עוד ציין המערער בבקשתו כי באם יבוטל פסק הדין, תצמח לו תועלת וינתן פסק דין שונה מכפי שניתן, שכן בפיו הגנה טובה כנגד המיוחס לו בכתב האישום. לשיטתו, יש לפתוח את שערי בית משפט בפניו ולתת לו את יומו בבית המשפט.

5. בהחלטתו מיום 6.10.14 דחה בית משפט קמא את הבקשה לביטול פסק הדין, תוך שציין כי אישור המחלה שצורף אין בו כדי להצדיק את אי התייצבותו של המערער לדיון. בהתייחס לחשש לעיוות דין, הפנה בית משפט בהחלטתו הנ"ל לתגובתו הספונטנית של המערער עובר לרישום הדו"ח ממנה עולה הודאה בעבירה בה הורשע. בית משפט קמא הוסיף כי המערער טען בעלמא לסיכויים טובים להצליח בהגנתו ללא כל פירוט. ככל שיש בידו רישיון נהיגה תקף לסוג הרכב בו נהג, היה עליו להציגו. בהעדר רישיון כאמור, ונוכח תגובתו, נקבע כי אין חשש לעיוות דין ואין מקום לבטל את פסק הדין.

6. בערעור המונח בפניי חזר המערער וטען כי נבצר ממנו להתייצב לדיון בשל כאב שיניים עז שפקד אותו. לשיטתו, שגה בית משפט קמא כאשר דחה את בקשתו לביטול פסק הדין על אף שהוצגה בפניו תעודה רפואית שיש בה כדי להצדיק את אי התייצבותו. עוד הוסיף המערער כי העונש שהושת עליו בהעדרו, מבלי לאפשר לו להביא בפני בית המשפט את נסיבותיו האישיות, פוגע בו קשות ובעיקר פוגע ביכולתו לפרנס ולכלכל את בני משפחתו בכבוד.

7. המשיבה טענה כי במועד הרלבנטי נהג המערער בקטנוע מבלי שהחזיק ברישיון נהיגה לרכב מסוג זה. לא זו בלבד שבמועד רישום הדו"ח הודה המערער כי אין בידו רישיון נהיגה תקף אלא שגם בפני בית משפט קמא הודה בכך, כפי שנרשם בפרוטוקול הדיון מיום 14.7.14. משכך, סבורה המשיבה כי צדק בית משפט קמא כאשר טען שלא נגרם עיוות דין למערער בהרשעתו. בנוסף, האישור הרפואי לא הוצג במועד ואין בו כדי להצביע על כך שנבצר מהמערער להתייצב לדיון. לכל הפחות היה על המערער להודיע על נבצרות זו מבעוד מועד.

8. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות. המסגרת הנורמטיבית של הדיון מצויה בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, המורה כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך 30 ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

עולה מסעיף זה כי בית המשפט רשאי לבטל גזר דין ואף הכרעת דין שניתנו בהעדר הנאשם בהתקיים אחד משני תנאים חלופיים אלה - האחד, אם ראה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם והשני, אם מצא שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

10. העובדה שהמערער סבל מכאב שיניים במועד שנקבע לדיון בעניינו, אין בה כדי להצדיק אי התייצבותו. שומה היה עליו לפנות בבקשה לבית המשפט על מנת שהדיון בעניינו יידחה למועד אחר ולצדק לבקשתו את התיעוד הרפואי הרלבנטי. כבר נקבע לא אחת כי העובדה שבעל דין אינו מגיע לדיון ואינו מודיע על

כך לבית המשפט עקב מחלתו אינה מצדיקה לכשעצמה את ביטול פסק הדין (ראו רע"פ 2282/07 דגן נ' מ"י (14.3.2007); ע"פ 418/85 רוקינשטיין נ' מ"י, פ"ד לט(3) 279).

11. אף התנאי השני שעניינו חשש לעיוות דין אינו מתקיים במקרה זה. ייאמר תחילה כי בבקשתו לביטול פסק הדין שניתן בהעדר, לא טרח המערער לפרט את נימוקי הגנתו באופן שיוביל למסקנה כי הותרת ההרשעה על כנה תגרום לעיוות דין. חובה היה על המערער לשטוח טענותיו באופן מפורט לעניין זה במסגרת הבקשה.

יתרה מזו, לא ברור על מה נשענת טענתו של המערער לגבי סיכויי לשנות את הכרעת הדין שעה שהוא הודה בפני בית המשפט בנהיגה על כלי הרכב מבלי שיש בידו רישיון נהיגה תקף לאותו סוג של רכב.

לא מצאתי גם כי העונש שהוטל על המערער גורם לעיוות דין כלשהו. מדובר במי שמחזיק ברישיון נהיגה מאז 2003 והספיק לצבור לחובתו 22 הרשעות בעבירות תעבורה שונות. לטעמי, העונש שהוטל משקף את רף הענישה הנהוג במקרים כגון זה.

מעבר לנדרש אני רואה להפנות להלכה המושרשת לפיה ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית, למעט מקרים חריגים ויוצאי דופן (ראו ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מ"י (18.10.2012), ע"פ 7563/08 אבו סביח נ' מ"י (4.3.2009)). כאמור, לא זו בלבד שלא מצאתי כי מתקיימים אותם טעמים חריגים שיש בהם כדי להצדיק התערבות בגזר דינו של בית משפט קמא אלא ששוכנעתי שגזר הדין והעונש שהושת משקפים את רמת הענישה המתחייבת.

12. על יסוד האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ה, 19 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.